

Uitgifte

Repertoriumnummer 2022/
Datum van uitspraak 21 april 2022
Rolnummer 2020/AB/511
Beslissing waartegen beroep 19/19/A + 19/100/A

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKGEVERS - bijdragen
tegensprekelijk arrest
definitief

G. H., appellant, vertegenwoordigd mr.

tegen

1. **FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR BEROEPSRISICO'S**, ON 0206.734.318, met zetel te 1210 BRUSSEL, Sterrenkundelaan 1, geïntimeerde, vertegenwoordigd mr.

2. **J. G.**, geïntimeerde, vertegenwoordigd mr.

3. **RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID**, ON 0875.719.760, met zetel te 1060 BRUSSEL, Victor Hortaplein 11, geïntimeerde, vertegenwoordigd mr.

Na beraad spreekt het arbeidshof Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaarde afschrift van het vonnis van de tweede kamer van de arbeidsrechtbank Leuven van 22 juni 2020, in de samengevoegde zaken met algemene rolnummers 19/99/A en 19/100/A;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie op 31 augustus 2020;
- de neergelegde conclusies;
- de overtuigingsstukken.

I. Feiten

Op 21 september 2015 werd een zorgboerderijovereenkomst (en afsprakenplan) tot stand gebracht tussen de heer G. H., zorgboer en eigenaar van het domein Bosquet, het CLB Kempen, voorziening, en de heer D. G., hulpboer en leerling van het Buso Sint-Mariadal.

Deze zorgboerderijovereenkomst, een school vervangend project, nam een einde op 27 mei 2016.

De samenwerking met de heer G. H. op het domein Bosquet werd, aansluitend op de zorgboerderijovereenkomst, verlengd d.m.v. een korte schoolstage tot de eerste week van juni 2016.

Op 30 juni 2016 beëindigde de heer D. G. zijn schoolloopbaan.

Het was de bedoeling om, in afwachting van het vinden van aangepast werk in het beschermd circuit, de samenwerking tussen de heer D. G. en de heer G. H. ook na 30 juni 2016 tijdelijk verder te zetten onder de vorm van een 'traject groene zorg' via het gespecialiseerd team bemiddeling (GTB) Vlaanderen en de VDAB.

Op 4 en 11 juli 2016 was de heer D. G. aanwezig op het domein Bosquet.

Op 11 juli 2016 werd de heer D. G. het slachtoffer van een dodelijk ongeval, toen hij, tijdens het maaien van een grasveld, met een tractor in een vijver terecht kwam en door ongelukkige omstandigheden het leven liet.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid is van oordeel dat de heer D. G. op 4 en 11 juli 2016 d.m.v. een arbeidsovereenkomst voor studenten prestaties heeft geleverd voor de heer G. H., waarbij deze werkgever naliet deze prestaties aan te geven bij de rijksdienst.

Bij beslissing van 17 september 2018 ging de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid over tot ambtshalve aangifte van de prestaties en lonen voor de niet aangegeven dagen van de heer D. G. als student conform de artikelen 22 en 22bis van de wet van 27 juni 1969.

Het Federaal agentschap voor beroepsrisico's is van oordeel dat de heer G. H. als werkgever op 4 en 11 juli 2016 personeel in dienst heeft genomen zonder geldige arbeidsongevallenverzekering, zodat het agentschap bij beslissing van 27 november 2018 tot

ambtshalve aansluiting is overgegaan overeenkomstig artikel 50 van de Arbeidsongevallenwet.

Met zijn beslissing van 29 maart 2019 vordert het Federaal agentschap voor beroepsrisico's van de heer G. H. de terugbetaling van 2.514,87 euro (artikel 58, § 1, 3° en 60 van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971).

De heer G. H. betaalde het gevorderde bedrag onder voorbehoud, hoewel hij van oordeel is nooit door een arbeidsovereenkomst verbonden te zijn geweest met de heer D. G..

Om het geschil te beslechten, wendde de heer G. H. zich tot de arbeidsrechtbank.

II. Procedure in eerste aanleg

II.1

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank Leuven op 25 februari 2019, stelde de heer G. H. een vordering in tegen het Federaal agentschap voor beroepsrisico's (Fedris).

De zaak werd aldaar ingeschreven onder het algemeen rolnummer 19/99/A.

De vordering strekte ertoe de beslissing van Fedris van 27 november 2018 te vernietigen en te zeggen voor recht dat de heer G. H. geen werkgever is en geen arbeidsongevallenverzekering had moeten afsluiten krachtens artikel 49 van de Arbeidsongevallenwet. Daarnaast werd de veroordeling gevraagd van Fedris om aan de heer G. H. 2.176,68 euro terug te betalen, meer de interesten aan 7% vanaf 17 april 2019.

Bij gerechtsdeurwaardersexploot van 16 mei 2019 dagvaardde Fedris de heer J. G., in tussenkomst en op rechtstreekse eis.

De vordering van Fedris strekte er in hoofdorde toe, wanneer het bestaan van een arbeidsovereenkomst zou worden aangenomen tussen de heer D. G. en de heer G. H., voor recht te zeggen dat de heer D. G. het slachtoffer is van een arbeidsongeval; vervolgens de vordering van de heer G. H. tegen Fedris ongegrond te verklaren; tevens de heer G. H. te veroordelen tot het betalen van de bijdrage van de ambtshalve aansluiting op basis van artikel 50 van de Arbeidsongevallenwet, alsook tot het terugbetalen van de reeds

uitbetaalde uitkeringen, kapitalen en bijdragen op basis van artikel 60 van de Arbeidsongevallenwet t.w.v. 2.514,87 euro.

In ondergeschikte orde, zo er geen arbeidsovereenkomst zou worden aangenomen tussen de heer D. G. en de heer G. H., strekte de vordering ertoe voor recht te zeggen dat de heer D. G. geen slachtoffer is van een arbeidsongeval; dienvolgens de vordering van Fedris tegen de heer J. G. ontvankelijk en gegrond te verklaren en de heer J. G. te veroordelen tot het terugbetalen aan Fedris van 2.514,78 euro, meer de interesten vanaf 22 januari 2020.

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 27 juni 2019, zijn de heer R. J. G., de heer St. G., mevrouw S. G. en de heer Ja. G. vrijwillig tussengekomen in de procedure.

De vordering van de familie J. G. strekte ertoe de vordering van de heer G. H. af te wijzen als ongegrond; het bestaan van een arbeidsovereenkomst te bevestigen tussen de heer D. G. en de heer G. H.; voor recht te zeggen dat de heer D. G. het slachtoffer is van een arbeidsongeval; tevens voor recht te zeggen dat J., R., St., S. en Ja. G. elk aanspraak maken op een vergoeding op basis van de Arbeidsongevallenwet, elk begroot op 1 euro provisioneel. In ondergeschikte orde strekte de vordering ertoe voor recht te zeggen dat de vordering van Fedris tot het terugbetalen van de begrafenis- en overbrengingskosten t.w.v. 2.514,78 euro geen onverschuldigde betaling is en niet door de heer J. G. moet worden terugbetaald.

II.2

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank Leuven op 25 februari 2019, stelde de heer G. H. een vordering in tegen de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid.

De zaak werd aldaar ingeschreven onder het algemeen rolnummer 19/100/A.

De vordering strekte ertoe de beslissing van Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van 17 september 2018 te vernietigen en te zeggen voor recht dat de heer D. G. niet tewerkgesteld was als student en er geen aangifteplicht bestond in hoofde van de heer G. H.; dienvolgens de rijksdienst te veroordelen tot het terugbetalen van 14,96 euro, meer de interesten en de kosten; alsook de vordering van de familie J. G. af te wijzen als onontvankelijk, minstens ongegrond.

De vordering van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid strekte ertoe de vordering van de heer G. H. af te wijzen als ongegrond en de beslissing van de rijksdienst van 17 september 2018 te horen bevestigen.

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 27 juni 2019, kwam de familie J. G. vrijwillig tussen in de procedure.

De vordering van de familie J. G. strekte ertoe hun vrijwillige tussenkomst ontvankelijk en gegrond te verklaren; te zeggen voor recht dat het op 11 juli 2016 aan de heer D. G. overkomen ongeval een arbeidsongeval is, zodat de heer G. H. als werkgever een arbeidsongevallenverzekering had moeten afsluiten; ten slotte de vordering van de heer G. H. af te wijzen als ongegrond.

II.3

De arbeidsrechtbank Leuven oordeelde in zijn vonnis van 22 juni 2020:

- de zaken gekend onder algemeen rolnummer 19/99/A en 19/100/A samen te voegen;
- de vorderingen van de partijen R. J. G., St. G., S. G. en Ja. G. onontvankelijk te verklaren;
- de vorderingen van de partijen G. H., J. G. en Fedris ontvankelijk te verklaren;
- de vorderingen van de partij G. H. ongegrond te verklaren;
- de vorderingen van de partijen Fedris en J. G. in de volgende mate gegrond te verklaren:
 - te zeggen voor recht dat de heer D. G. op 11 juli 2016 het slachtoffer was van een arbeidsongeval;
 - de heer G. H. te veroordelen tot het betalen aan Fedris van 89,58 euro ten titel van bijdrage voor ambtshalve aansluiting, meer een opslag van 8,96 euro, alsook de verwijlinteressen aan 7 % op 89,58 euro vanaf 28 december 2018 tot de datum van volledige betaling;
 - de heer G. H. te veroordelen tot het betalen aan Fedris van 338,19 euro ten titel van verwijlinteressen op de begrafenisvergoeding en de overbrengingskosten;
 - voorbehoud te verlenen aan Fedris met het oog op het terugvorderen van de heer G. H. van bijkomende uitgaven op grond van artikel 58,1, 3° van de Arbeidsongevallenwet en voor vorderingen op grond van artikel 60 van de Arbeidsongevallenwet;

- de partijen R. J. G., St. G., S. G. en Ja. G. te veroordelen tot hun eigen kosten van tussenkomst in het geding, begroot op een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro t.a.v. de heer G. H. en een rechtsplegingsvergoeding van 131,18 t.a.v. Fedris;
- de partij Fedris te veroordelen tot het betalen van de kosten van gedwongen tussenkomst in het geding aan de heer J. G., begroot op een rechtsplegingsvergoeding van 131,18 euro en de kost van de dagvaarding in gedwongen tussenkomst van 166,98 euro;
- de partij G. H. te veroordelen tot het betalen van de kosten van het geding van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, begroot op een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro, en deze van Fedris, begroot op een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro.

De heer G. H. kon zich niet verzoenen met de uitspraak van de eerste rechters, reden waarom hij zich tot het arbeidshof heeft gewend.

III. Procedure in hoger beroep

III.1

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof Brussel op 31 augustus 2020, heeft de heer G. H. hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank Leuven van 22 juni 2020.

De zaak werd ingeschreven onder het algemeen rolnummer 2020/AB/511.

De vordering van de heer G. H. strekt ertoe:

- het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- het vonnis van de arbeidsrechtbank Leuven van 22 juni 2020 te vernietigen en te zeggen voor recht dat de oorspronkelijke vorderingen van de heer G. H. ontvankelijk en gegrond zijn;
- de beslissing van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van 17 september 2018 te vernietigen en te zeggen voor recht dat D. G. niet tewerkgesteld was als student en er geen aangifteverplichting was in hoofde van de heer G. H.;
- de rijksdienst te veroordelen tot het terugbetalen van het ten onrechte betaalde bedrag van 14,98 euro, te vermeerderen met interesten aan 7 % vanaf 25 februari 2019;

- de beslissing van Fedris van 27 november 2018 te vernietigen en te zeggen voor recht dat de heer G. H. geen werkgever is en bijgevolg geen arbeidsongevallenverzekering had moeten afsluiten krachtens artikel 49 van de Arbeidsongevallen-verzekering;
- Fedris te veroordelen tot het terugbetalen aan de heer G. H. van het ten onrechte betaalde bedrag van 2.176,68 euro, te vermeerderen met de interesten aan 7 % vanaf 17 april 2019;
- de tegenvorderingen van de heer J. G. en Fedris ongegrond te verklaren;
- de rijksdienst en de heer J. G. te verwijzen in de kosten van beide aanleggen, begroot in hoofde van de heer G. H. op 1.440 euro per aanleg en per procespartij en driemaal een bijdrage van 20 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

III.2

Bij synthesebesluiten, neergelegd ter griffie op 4 augustus 2021, vordert de heer J. G.:

- in hoofdde: het hoger beroep van de heer G. H. af te wijzen als ongegrond en het vonnis van de arbeidsrechtbank Leuven van 22 juni 2020 te bevestigen;
- dienvolgens: voor recht te bevestigen dat het aan wijlen de heer D. G. op 11 juli 2016 overkomen ongeval een arbeidsongeval is; tevens te bevestigen dat op grond van de bepalingen van de Arbeidsongevallenwet de heer J. G. aanspraak kan maken op de eruit voortvloeiende vergoedingen, tegemoetkomingen en tussenkomsten, voorlopig begroot op 1 euro provisioneel;
- ondergeschikt: te zeggen voor recht dat de vordering van Fedris tot het terugbetalen van de begrafenis- en overbrengingskosten t.w.v. 2.514,78 euro geen onverschuldigde betaling is en niet moet worden terugbetaald, minstens de interesten niet;
- nog meer ondergeschikt: voor recht te zeggen dat de heer J. G. noch zijn kinderen als in het ongelijk gestelde partijen kunnen beschouwd worden en de heer G. H. evenmin ten aanzien van hen een in het gelijk gestelde partij is, zodat ten aanzien van hen geen rechtsplegingsvergoeding kan worden gevorderd; de door de heer G. H. afgedwongen betaling t.w.v. 1.440 euro op 1 april 2021 derhalve een onverschuldigde betaling is, dewelke door hem moet worden terugbetaald;
- te noteren dat de heer J. G. in de procedure hoger beroep van Fedris een maximale rechtsplegingsvergoeding vraagt;
- de heer G. H. en Fedris te veroordelen tot de kosten van het geding.

III.3

Bij synthesebesluiten, neergelegd ter griffie op 8 oktober 2021, vordert de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, alsook de heer G. H. af te wijzen en te veroordelen tot de kosten.

III.4

Bij synthesebesluiten, neergelegd ter griffie op 6 december 2021, vordert het Federaal agentschap voor beroepsrisico's:

- het hoger beroep van de heer G. H. af te wijzen als ongegrond;
- het vonnis van de eerste rechters te bevestigen;
- in ondergeschikte orde, indien het arbeidshof zou oordelen dat er geen arbeidsovereenkomst bestond tussen de heer D. G. en de heer G. H., voor recht te zeggen dat de heer D. G. niet het slachtoffer was van een arbeidsongeval; de vordering van Fedris tegen de heer J. G. ontvankelijk en gegrond te verklaren en hem te veroordelen tot het terugbetalen van 2.514,78 euro aan Fedris, te verhogen met de verwijlinteressen aan de wettelijke interestvoet vanaf 27 mei 2019;
- voorbehoud te verlenen aan Fedris met het oog op het terugvorderen van de heer G. H. van bijkomende uitgaven op grond van artikel 58, 1, 3° van de Arbeidsongevallenwet en voor vorderingen op grond van artikel 60 van de Arbeidsongevallenwet;
- in alle geval de heer G. H. te veroordelen tot de gerechtskosten.

III.5

De partijen hebben de mogelijkheid gehad hun grieven en middelen mondeling uiteen te zetten op de rechtsdag van 17 februari 2022.

Na het sluiten van de debatten nam het arbeidshof de zaak in beraad om uitspraak te doen.

IV. Bespreking

IV.1 Ontvankelijkheid

IV.1.1

Het vonnis van de arbeidsrechtbank Leuven dateert van 22 juni 2020.

Dit vonnis werd kennelijk niet betekend.

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof Brussel op 31 augustus 2020, heeft de heer G. H. hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank Leuven van 22 juni 2020.

Het hoger beroep werd ingesteld binnen de termijn voorzien in artikel 1051 Ger.W.

Het verzoekschrift voldoet aan de vormvoorwaarden van artikel 1057 Ger.W.

Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar vorm. Het is ontvankelijk.

IV.1.2

De heer J. G. stelt, als gedaagde in hoger beroep, incidenteel beroep in bij conclusie, neergelegd ter griffie van het arbeidshof Brussel op 4 augustus 2021 (artikel 1054 Ger.W.).

Het incidenteel beroep strekt ertoe het vonnis van de eerste rechters te hervormen voor zover R. J. G., St. G., S. G. en Ja. G. werden veroordeeld *“tot hun eigen kosten van tussenkomst in het geding, begroot op een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro t.a.v. de heer G. H.”*.

Het arbeidshof stelt vast dat:

- De heer R. J. G., de heer St. G., mevrouw S. G. en de heer Ja. G. op geen enkele wijze betrokken partij(en) zijn in het hoger beroep. Het hoofdberoep is niet tegen hen gericht en ze zijn evenmin vrijwillig tussengekomen.
- De heer J. G., die wel partij is in de procedure hoger beroep, zich niet kenbaar maakt als formele procespartij, die onder eigen naam voor andermans rekening in rechte optreedt of kan optreden.
- De heer J. G. evenmin aantoonde over de vereiste hoedanigheid en belang te beschikken om in rechte op te treden, en inzonderheid om incidenteel beroep in te stellen, namens zijn meerderjarige kinderen R. J. G. (°20 juni 1989), St. Gor-ris (°3 februari 1991), S. G. (°5 januari 1993) en Ja. G. (°3 februari 1994) (artikel 17 Ger. W.).

In die zin is het incidenteel beroep onontvankelijk (vgl. Cass., 2 oktober 1987, *Arr. Cass.*, 1987-88, 144).

IV.2 Gegrondheid

IV.2.1

Op 21 september 2015 werd een zorgboerderijovereenkomst (en afsprakenplan) tot stand gebracht tussen de heer G. H., zorgboer en eigenaar van het domein Bosquet, het CLB Kempen, de voorziening, en de heer D. G., hulpboer en leerling van het Buso Sint-Mariadal te Oosterlo.

Deze zorgboerderijovereenkomst, een school vervangend project, nam een einde op 27 mei 2016.

De samenwerking met de heer G. H. op het domein Bosquet werd, aansluitend op de zorgboerderijovereenkomst, verlengd d.m.v. een korte schoolstage tot de eerste week van juni 2016.

De zorgboer wordt (administratief) nauw betrokken bij de totstandkoming van een zorgboerderijovereenkomst en/of schoolstage, zodat de heer G. H. wist, minstens diende te weten dat er na de eerste week van juni 2016 een definitief einde was gekomen aan de zorgboerderijovereenkomst en de daaropvolgende schoolstage van de heer D. G.

Noch het CLB Kempen noch het Buso Sint-Mariadal hebben nadien expliciet te kennen gegeven de zorgboerderijovereenkomst en/of de schoolstage te willen verderzetten.

Van een stilzwijgende verlenging van de zorgboerderijovereenkomst met het CLB Kempen en/of het Buso Sint-Mariadal kan geen sprake zijn.

De artikelen 12 en 13 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 2013 tot toekenning van subsidies aan land- of tuinbouwers voor de diversificatie naar zorgboerderijactiviteiten verhinderen een stilzwijgende verlenging van een bestaande zorgboerderijovereenkomst. Artikel 13, vierde lid, van voornoemd besluit verplicht tot het sluiten van een nieuwe zorgboerderijovereenkomst wanneer de voorziening en de zorgboer na de duurtijd van een zorgboerderijovereenkomst hun samenwerking willen voortzetten. Volgens artikel 12, eerste lid, van het voornoemd besluit zijn de bepalingen van de zorgboerderijovereenkomst bovendien niet afdwingbaar zolang deze niet is ondertekend door de voorziening en de zorgboer.

Het CLB Kempen noch de heer G. H. hebben na 27 mei 2016 een nieuwe zorgboerderijovereenkomst afgesloten met de heer D. G. als hulpboer.

Op 30 juni 2016 beëindigde de heer D. G. zijn secundair onderwijs en was hij vanaf dan geen leerling meer van het Buso Sint-Mariadal.

Al het voorgaande doet besluiten dat er na 30 juni 2016 geen zorgboerderijovereenkomst en/of schoolstage bestond (of stilzwijgend werd verdergezet) tussen het CLB Kempen en de heer G. H., met de heer D. G. als hulpboer.

IV.2.2

Tussen het gespecialiseerd team bemiddeling (GTB) Vlaanderen, een vzw die nauw samenwerkt met de VDAB, en de heer D. G. werd begin 2016 een transitietraject opgestart om hem, na zijn schoolloopbaan (vanaf 1 juli 2016), ondersteuning te bieden bij de overstap van de school naar de arbeidsmarkt.

Het was de bedoeling om, in afwachting van het vinden van aangepast werk in het beschermd circuit, de samenwerking tussen de heer D. G. en de heer G. H. na 30 juni 2016 tijdelijk verder te zetten onder de vorm van een alternatief ‘traject groene zorg’.

Er werd mogelijks een model van zorgboerderijovereenkomst opgesteld tussen de heer G. H. als zorgboer, de VDAB als voorziening en de heer D. G. als hulpboer doch deze overeenkomst werd door geen van de partijen ondertekend (stuk 4, bundel derde geïntimeerde).

Conform artikel 12, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 2013 zijn de bepalingen van een zorgboerderijovereenkomst niet afdwingbaar, zolang deze GTB-overeenkomst niet is ondertekend door de voorziening (VDAB) en de zorgboer (de heer G. H.).

Er ligt geen andere “GTB-overeenkomst” voor met de heer G. H..

Uit het voorgaande kan worden besloten dat er na 30 juni 2016 geen rechtsgeldige zorgboerderijovereenkomst of andere “GTB-overeenkomst” bestaat of (stilzwijgend) tot stand werd gebracht tussen de VDAB of het gespecialiseerd team bemiddeling Vlaanderen (als voorziening), de heer G. H. (als zorgboer) en de heer D. G. (als hulp-boer).

IV.2.3

Op 4 en 11 juli 2016 voerde de heer D. G. prestaties uit voor de heer G. H. op het domein Bosquet, zonder dat deze prestaties in een overeenkomst waren geregeld.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid en de heer J. G. zijn van oordeel dat er op 4 juli 2016 een arbeidsovereenkomst voor studenten tot stand is gekomen tussen de heer G. H. (als werkgever) en de heer D. G. (als werknemer).

Onder student wordt verstaan hij die zijn hogere studies voorziet of het middelbaar, hoger, beroeps-, technisch of kunstonderwijs volgt (M. Dauphin, *Studentenarbeid*, Wolters-Kluwer, Mechelen, 2006, 11).

Op 30 juni 2016 beëindigde de heer D. G. zijn secundair onderwijs en was hij vanaf dan geen leerling meer van het Buso Sint-Mariadal.

Zijn schoolloopbaan nam op 30 juni 2016 definitief een einde.

Vanaf dan was het de bedoeling om, samen het gespecialiseerd team bemiddeling (GTB) Vlaanderen en de VDAB, de nodige stappen te ondernemen om op zoek te gaan naar aangepast werk in het beschermd circuit (stuk 1, e-mail 27 juni 2016 en PV verhoor L. D., bundel eerste geïntimeerde op hoofdberoep).

In die zin was de heer D. G. vanaf 1 juli 2016 niet langer student.

Als schoolverlater is het echter toegestaan in de zomervakantie (van 1 juli tot 30 september en voor beperkt aantal uren) nog studentenarbeid te verrichten, d.w.z. een tijdlang te werken onder het fiscaal gunstig regime van de studentenarbeid.

In die zin kan worden aangenomen dat het vermoeden van artikel 121 van de Arbeidsovereenkomstenwet van toepassing is op de prestaties die de heer D. G. als schoolverlater op 4 en 11 juli 2016 heeft geleverd voor de heer G. H. op het domein Bosquet.

Het vermoeden van artikel 121 van de Arbeidsovereenkomstenwet geldt tot het tegendeel bewezen is, dit is tot bewezen is dat de bedoelde overeenkomst geen arbeidsovereenkomst is (Cass., 7 oktober 1996, S.96.0016.N, www.juportal.be).

IV.2.4

De heer G. H. betwist het bestaan van een (arbeids)overeenkomst.

IV.2.4.1

Een arbeidsovereenkomst is een overeenkomst tot het verrichten van arbeid waarbij de ene partij, de werknemer, zich jegens de andere partij, de werkgever, verbindt om in een

verhouding van ondergeschiktheid aan of onder het gezag van een werkgever, tegen loon arbeid te verrichten (Cass., 6 maart 2000, *JTT*, 2000, 227).

De constitutieve elementen van een arbeidsovereenkomst zijn:

- het bestaan van een overeenkomst;
- het verrichten van arbeid;
- het ontvangen van loon;
- een verhouding van ondergeschiktheid aan of onder gezag van de werkgever.

IV.2.4.2

Het staat vast, zoals blijkt uit de feiten, dat de heer D. G. op 4 en 11 juli 2016 bepaalde activiteiten (gras maaien, onderhoud tuin, opkuisen stallen en schuur, enz.) zou uitoefenen voor de heer G. H. op het domein Bosquet (10 hectare).

Tussen beiden bestond hierover wilsovereenstemming.

Volgens mevrouw L. D., trajectbemiddelaar GTB, was "*Dieter vragende partij om verder te gaan [werken bij] de zorgboer*" (stuk 1, PV verhoor L. D., bundel eerste geïntimeerde op hoofdberoep).

De heer G. H. verklaarde zich (telefonisch) uitdrukkelijk akkoord met de komst van de heer D. G. vanaf 4 juli 2016 (stuk 1, PV verhoor G. H., bundel eerste geïntimeerde op hoofdberoep).

Elk bewijs dat de heer D. G. op 4 en 11 juli 2016 niet rechts- of handelingsbekwaam was, zoals appellant op hoofdberoep beweert, ontbreekt.

Hetzelfde geldt voor zover wordt voorgehouden dat de heer D. G. "*feitelijke bekwaamheid miste*" om rechtsgeldig toestemming te geven. Nergens wordt concreet aangetoond dat de toestemming van de heer D. G. om op 4 en 11 juli 2016 prestaties te verrichten voor de heer G. H. op het domein Bosquet was aangetast door een wilsgebrek.

In die zin staat vast dat de heer D. G. en de heer G. H. op 4 (en 11) juli 2016 een rechtsgeldige (mondelijke) overeenkomst tot stand hebben gebracht, waarbij de heer D. G. zich ertoe verbond bepaalde activiteiten (gras maaien, onderhoud tuinen, opkuis stallen en schuur, enz.) uit te oefenen voor de heer G. H. op het domein Bosquet.

IV.2.4.3

Het is niet betwist dat de heer D. G. op 4 en 11 juli 2016 arbeid heeft gepresteerd op het domein Bosquet.

Zo verklaarde de heer G. H.:

“Dieter is [op het domein Bosquet] geweest op 4 [juli] 2016. (...) Ik zei tegen Dieter welke taken hij diende te doen. Dit was onder meer hout halen, paarden drinken geven en gras maaien. (...)” (stuk 1, PV verhoor G. H., bundel eerste geïntimeerde op hoofdberoep).

“D. G. werd (...) aangesteld om op mijn domein werken uit te voeren. Op 11 [juli] 2016 om 9u00 heeft Dieter zijn werk aangevangen. In de namiddag omstreeks 13u30 is hij gestart met het gras te maaien. Dieter voert deze werken uit met een kubotatractor (20 pk) met een klepelmaaier achteraan. (...). Hij had de wei reeds gemaaid en een stuk in de tuin. Omstreeks 15u00 was hij het gras rond de vijver aan het maaien.” (stuk 1, PV verhoor G. H., bundel eerste geïntimeerde op hoofdberoep).

De bewering dat het voorwerp van de mondelinge overeenkomst tussen de heer D. G. en de heer G. H. geen betrekking had op het verrichten van arbeid, maar uitsluitend op het aanleren van sociale vaardigheden, kan niet worden aangenomen.

Het aanleren van sociale vaardigheden was het hoofddoel van de zorgboerderij-overeenkomst en de schoolstage. De door de heer D. G. gepresteerde arbeid op 4 en 11 juli 2016 vloeide, zoals we reeds hebben uiteengezet, niet voort uit een zorgboerderijovereenkomst, een schoolstage of een andere “GTB-overeenkomst”. Aangezien het tegendeel niet wordt bewezen, moet aangenomen worden het verrichten van arbeid het voorwerp was van de (mondelinge) overeenkomst waarbij de heer D. G. zich ertoe verbond bepaalde prestaties (gras maaien, onderhoud tuinen, enz.) te leveren voor de heer G. H. op het domein Bosquet.

In die zin staat vast dat de heer D. G. arbeid heeft gepresteerd voor de heer G. H. in het kader van een (mondelinge) overeenkomst.

IV.2.4.4

Er bestond tussen de heer D. G. en de heer G. H. geen schriftelijke regeling over ‘loon’ voor de geleverde arbeidsprestaties op 4 en 11 juli 2016.

Onder loon, in de algemene betekenis van het woord, wordt begrepen de tegenprestatie voor arbeid die ter uitvoering van een arbeidsovereenkomst wordt verricht (Cass., 22 februari 1982, *RW*, 1982-83, 2212).

De heer G. H. heeft zich nooit verbonden tot het betalen van loon en/of enig voordeel in natura. Ook de onkosten die de heer D. G. moest maken, o.a. om zich van en naar het domein Bosquet te verplaatsen, werden kennelijk niet vergoed.

Op 4 juli 2016 at de heer D. G. 's middags samen met de familie G. H. (stuk 1, PV verhoor G. H., bundel eerste geïntimeerde op hoofdberoep). Evenwel blijkt uit niets dat het hier méér betreft dat een éénmalige vrijgevigheid.

Volgens de heer J. G. zou zijn zoon *“cash betaald”* zijn geweest, telkens *“50 euro per dag”*. De heer J. G. verklaarde ook *“tweemaal dit geld gezien [te] hebben”*, zonder evenwel te weten wie zijn zoon zou uitbetaald hebben (stuk 1, PV verhoor J. G., bundel eerste geïntimeerde op hoofdberoep).

Deze verklaring is eenzijdig en wordt niet door objectieve elementen onderbouwd. Aan de verklaring van de heer J. G. kan weinig bewijswaarde worden verleend, inzonderheid omdat deze verklaring wordt betwist en niet in overeenstemming is met andere verklaringen.

Zo ontkent de heer G. H. uitdrukkelijk geld te hebben gegeven aan de heer D. G. (stuk 1, PV verhoor G. H., bundel eerste geïntimeerde op hoofdberoep). Ook de heer R. J. G. kan niet bevestigen dat zijn broer Dieter in de maand juli 2016 betaald werd voor zijn activiteiten op de zorgboerderij (stuk 1, PV verhoor R. J. G., bundel eerste geïntimeerde op hoofdberoep).

Volgens mevrouw L. D., trajectbegeleidster GTB, waren de activiteiten van de heer D. G. op het domein Bosquet vanaf 4 juli 2016 te beschouwen als *“vrijwilligerswerk”*, zonder dat in een vergoeding werd voorzien (stuk 1, e-mail 27 juni 2016 en PV verhoor L. D., bundel eerste geïntimeerde op hoofdberoep). Zij stelt verder dat het vrijwilligerswerk tot doel had, *“in afwachting van het vinden van aangepast werk in het beschermd circuit”*, de heer D. G. *“continuïteit”* te garanderen door hem toe te laten naar de zorgboer te blijven gaan (stuk 1, e-mail 27 juni 2016, bundel eerste geïntimeerde op hoofdberoep).

Uit niets blijkt dat de overeenkomst tussen de heer D. G. en de heer G. H. het verwerven van een vergoeding (als tegenprestatie voor de geleverde arbeid) tot voorwerp had.

De heer D. G. voelde zich goed op de zorgboerderij. Hij deed het werk heel graag. Het had een zeer gunstige invloed op zijn persoonlijk ontwikkeling. Dat is ook de reden waarom de heer D. G. er ook na 30 juni 2016 op aandrang (vrijwillig) activiteiten te mogen uitoefenen op het domein Bosquet, zonder dat tussen de partijen in een vergoeding werd voorzien.

Al het voorgaande, doet het arbeidshof besluiten dat de overeenkomst tussen de heer D. G. en de heer G. H. niet het verwerven van een loon (als tegenprestatie voor de geleverde arbeid) tot voorwerp had.

De heer G. H. was m.a.w. geen 'loon' verschuldigd voor de door de heer D. G. vanaf 4 juli 2016 geleverde arbeidsprestaties op het domein Bosquet.

IV.2.4.5

De vaststelling dat een partij geen loon verschuldigd is voor het werk dat ten hare dienste is uitgevoerd, volstaat om het bestaan van een arbeidsovereenkomst uit te sluiten (Cass., 25 oktober 2004, *Soc. Kron.*, 2005, 78).

Het bestaan vanaf 4 juli 2016 van een arbeidsovereenkomst tussen de heer G. H. en de heer D. G. kan derhalve niet worden aangenomen, minstens omdat het constitutief element 'loon' ontbreekt.

IV.2.5

Gelet op de afwezigheid van een arbeidsovereenkomst, moest de heer G. H. de prestaties die de heer D. G. op 4 en 11 juli 2016 (als vrijwilliger) op het domein Bosquet heeft geleverd niet aangeven bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid.

De beslissing van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van 17 september 2018, waarbij de rijksdienst op grond van de artikelen 22 en 22bis van de wet van 27 juni 1969 is overgegaan tot ambtshalve aangifte van de prestaties en lonen van de heer D. G. (als student) voor de dagen 4 en 11 juli 2016, moet derhalve worden vernietigd.

Er wordt niet ontkend dat de heer G. H. het gevorderde bedrag van 14,96 euro onder voorbehoud heeft betaald, zodat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid gehouden is het voornoemd bedrag terug te betalen.

De gevorderde interesten worden niet betwist.

In die zin is de vordering van de heer G. H. tegen de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid tot het (terug)betalen van 14,96 euro, meer de interesten aan 7 % vanaf 25 februari 2019, gegrond.

IV.2.6

Gelet op de afwezigheid van een arbeidsovereenkomst tussen de heer G. H. en de heer D. G., kan het dodelijk ongeval van 11 juli 2016 niet beschouwd worden als een 'arbeidsongeval' als bedoeld in artikel 7 van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.

Het dodelijk ongeval waarvan de heer D. G. op 11 juli 2016 het slachtoffer was, is hem niet als werknemer overkomen tijdens en door het feit van de uitvoering van een arbeidsovereenkomst.

Omdat het ongeval dat de heer D. G. op 11 juli 2016 is overkomen geen arbeidsongeval is, en de Arbeidsongevallenwet *in casu* geen toepassing vindt, is de vordering van de heer J. G. die ertoe strekt op grond van de bepalingen van de Arbeidsongevallenwet aanspraak te maken op de eruit voortvloeiende vergoedingen, tegemoetkomingen en tussenkomsten, ongegrond.

IV.2.7

De heer G. H. was op 11 juli 2016 geen werkgever, zodat op hem geen ver-plichting rustte om een arbeidsongevallenverzekering aan te gaan bij een erkend arbeidsongevallenverzekeraar (artikel 49 Arbeidsongevallenwet).

Ten onrechte oordeelde het Federaal agentschap voor beroepsrisico's (Fedris) dat de heer G. H. van 4 juli 2016 tot 11 juli 2016 personeel in dienst heeft gehad zonder geldige arbeidsongevallenverzekering.

Fedris maakte ten onrechte toepassing van artikel 50 (ambtshalve aansluiting), zodat zijn beslissing van 27 november 2018, waarbij tot ambtshalve aansluiting werd overgegaan wegens een niet-verzekerde tewerkstelling, moet worden vernietigd.

Met zijn beslissing van 29 maart 2019 vordert Fedris van de heer G. H. de terugbetaling van 2.514,87 euro (artikelen 58, §1, 3° en 60 Arbeidsongevallenwet).

Het betreft hier de overbrengings- en begrafeniskosten die Fedris conform het artikel 58, §1, 3° van de Arbeidsongevallenwet gehouden is te betalen (artikelen 10, 11 en 41 Arbeidsongevallenwet), meer de van rechtswege verschuldigde interesten aan 7 % .

Ook deze beslissing van 29 maart 2019 moet worden vernietigd, omdat Fedris, zoals we reeds hebben aangetoond, ten onrechte toepassing heeft gemaakt van de artikelen 58, §1, 3° (betalen schadeloosstelling arbeidsongeval bij niet-verzekerde werkgever) en 60 (verhalen

van krachtens artikel 58, §1, 3° van de Arbeidsongevallenwet betaalde bedragen) van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.

De heer G. H. betaalde onder voorbehoud aan Fedris 2.176,68 euro, zijnde de overbrengings- en begrafeniskosten (stuk 16, bundel appellant op hoofdberoep).

Fedris is gehouden het voornoemd bedrag van 2.176,68 euro terug te betalen.

De gevorderde interesten worden niet betwist.

In die zin is de vordering van de heer G. H. tegen Fedris tot het (terug)betalen van 2.176,68 euro, meer de interesten aan 7 % vanaf 17 april 2019, gegrond.

IV.2.8

Het is niet betwist dat het Federaal agentschap voor beroepsrisico's de overbrengings- en begrafeniskosten heeft betaald aan de heer J. G. voor in totaal 2.176,68 euro (artikelen 10, 11, 41 en 58, §1, 3° Arbeidsongevallenwet).

Omdat de bepalingen van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 in casu geen toepassing vinden en de betaling van de overbrengings- en begrafeniskosten t.w.v. 2.176,68 euro door Fedris zonder oorzaak is (er is nooit een schuld geweest), betreft het een onverschuldigde betaling van Fedris aan de heer J. G. (artikel 1235, eerste lid, B.W.).

Een vordering tot terugbetaling wegens onverschuldigde betaling, is aan twee toepassingsvoorwaarden gebonden, m.n. een betaling en het onverschuldigd karakter ervan (Cass., 26 juni 1998, *Arr.Cass.*, 1998, 765; Cass., 28 september 2017, C.17.0066.N, www.juportal.be).

Deze voorwaarden zijn *in casu* vervuld, zodat op de heer J. G. een wettelijk terugbetalingsverbintenis rust (artikel 1236 B.W.)

Fedris vordert van de heer J. G. de terugbetaling van 2.514,87 euro, zijnde de overbrengings- en begrafeniskosten t.w.v. 2.176,68 euro en de verwijlinteressen t.w.v. 338,19 euro. Daarenboven worden nog de verwijlinteressen gevorderd vanaf 27 mei 2019.

Artikel 41 van de Arbeidsongevallenwet is in casu niet van toepassing, zodat evenmin van rechtswege verwijlinteressen verschuldigd zijn vanaf de in deze bepaling vastgelegde tijdstippen.

Hij die ter goede trouw een betaling heeft ontvangen en deze als onverschuldigd moet terugbetalen, is in de regel slechts interesten verschuldigd vanaf het tijdstip dat hij tot terugbetaling werd aangemaand (Cass., 12 november 2012, S.11.0015.N, www.juportal.be).

Uit niets blijkt dat de heer J. G. ter kwade trouw een betaling van Fedris heeft ontvangen, zodat de verwijlinteresten op 2.176,68 euro slechts beginnen te lopen vanaf de dag waarop hij voor het eerst door Fedris werd aangemaand tot betaling, m.n. bij dagvaarding in tussenkomst en op rechtstreekse eis van 16 mei 2019.

Fedris vordert, in zijn syntheseconclusie, de terugbetaling van de interesten vanaf 27 mei 2019.

Slechts in die zin is de vordering van Fedris ten aanzien van de heer J. G. gegrond is.

IV.2.9

Al het voorgaande doet het arbeidshof besluiten dat het hoofdberoep gegrond is.

Het bestreden vonnis van de tweede kamer van de arbeidsrechtbank Leuven van 22 juni 2020, in de samengevoegde zaken met algemene rolnummers 19/99/A en 19/100/A, moet worden hervormd, behalve wat betreft:

- de (on)ontvankelijkheid van de onderscheiden vorderingen;
- de veroordeling van de partijen R. J. G., St. G., S. G. en Jan Gor-ris tot de gerechtskosten.

De vordering van Fedris die ertoe strekt de heer J. G. te veroordelen tot het terugbetalen van 2.176,68 euro, meer de interesten, aan de wettelijke rentevoet, vanaf 27 mei 2019, is gegrond.

IV.2.10

De heer G. H. is, in zijn gerechtelijke band met de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, niet te beschouwen als een sociaal verzekerde, zodat artikel 1017, tweede lid, Ger. W. geen toepassing vindt.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid moet, in zijn gerechtelijke band met de heer G. H., als in het ongelijk gestelde partij conform artikel 1017, eerste lid, Ger.W. worden veroordeeld tot de gerechtskosten.

De kosten van het geding worden opgesomd in artikel 1018 Ger.W.

De rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd op grond van artikel 1022 Ger.W. en wordt begroot conform het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding.

Er wordt slechts één rechtsplegingsvergoeding toegekend per aanleg en per gerechtelijke band. Deze wordt berekend op basis van de hoofdvordering (Cass., 10 januari 2011, C.09.0456.N, www.juportal.be).

De vordering (14,96 euro in hoofdsom) is in geld waardeerbaar (van 0,00 € t.e.m. 250 €).

De rechtsplegingsvergoedingen zijn op 1 juni 2021 geïndexeerd.

De appelrechters moeten zich, wat betreft de indexering verschuldigd voor de procedure in eerste aanleg, plaatsen op de datum van de uitspraak van de eerste rechters (Cass., 1 maart 2019, C.18.0219.N, www.juportal.be).

De rechtsplegingsvergoeding kan, omdat geen argumenten worden aangevoerd om af te wijken van het basisbedrag, voor de procedure in eerste aanleg worden bepaald op 180 euro en voor de procedure in hoger beroep op 195 euro.

IV.2.11

De heer G. H. is, in zijn gerechtelijke band met Fedris, niet te beschouwen als een sociaal verzekerde, zodat artikel 1017, tweede lid, Ger.W. geen toepassing vindt.

Fedris moet, in zijn gerechtelijke band met de heer G. H., als in het ongelijk gestelde partij conform artikel 1017, eerste lid, Ger.W. worden veroordeeld tot de gerechts-kosten.

De kosten van het geding worden opgesomd in artikel 1018 Ger.W.

Er wordt slechts één rechtsplegingsvergoeding toegekend per aanleg en per gerechtelijke band. Deze wordt berekend op basis van de hoofdvordering (Cass., 10 januari 2011, C.09.0456.N, www.juportal.be).

De vordering (2.514,87 euro in hoofdsom) is in geld waardeerbaar (van 2.500,01 € t.e.m. 5.000 €).

De rechtsplegingsvergoedingen zijn op 1 juni 2021 geïndexeerd.

De appelrechters moeten zich, wat betreft de indexering verschuldigd voor de procedure in eerste aanleg, plaatsen op de datum van de uitspraak van de eerste rechters (Cass., 1 maart 2019, C.18.0219.N, www.juportal.be).

De rechtsplegingsvergoeding kan, omdat geen argumenten worden aangevoerd om af te wijken van het basisbedrag, voor de procedure in eerste aanleg worden bepaald op 780 euro en voor de procedure in hoger beroep op 845 euro.

IV.2.12

De heer J. G. moet, in zijn gerechtelijke band met Fedris, beschouwd worden als de in het ongelijk gestelde partij.

Het arbeidshof merkt op dat Fedris, in zijn synthesebesluiten, geen vordering tot het betalen van gerechtskosten heeft ingesteld tegen de heer J. G.

In die zin kan de heer J. G. thans niet veroordeeld worden tot het betalen van gerechtskosten aan Fedris.

IV.2.13

De heer J. G. vordert, voor het eerst in graad van hoger beroep, van de heer G. H. de terugbetaling van de rechtsplegingsvergoeding t.w.v. 1.440 euro waartoe zijn kinderen in eerste aanleg werden veroordeeld.

Zowel de heer J. G. als de heer G. H. erkennen dat er tussen hen een gerechtelijke band is.

In deze gerechtelijke band moet de heer J. G. beschouwd worden als de in het ongelijk gestelde partij, minstens nu het gevorderde als onontvankelijk werd afgewezen, zodat hij conform artikel 1017, eerste lid, Ger.W. gehouden is tot het betalen van de gerechtskosten.

De kosten van het geding worden opgesomd in artikel 1018 Ger.W.

Er wordt slechts één rechtsplegingsvergoeding toegekend per aanleg en per gerechtelijke band. Deze wordt berekend op basis van de hoofdvordering (Cass., 10 januari 2011, C.09.0456.N, www.juportal.be).

De vordering is in geld waardeerbaar (van 750,01 € t.e.m. 2.500 €) (B. Van den Bergh, S. Sobrie, *De rechtsplegingsvergoeding in al zijn facetten*, Wolters-Kluwer, Mechelen, 2016, 51).

De rechtsplegingsvergoeding kan, omdat er geen argumenten worden aangevoerd om af te wijken van het basisbedrag, in graad van hoger beroep worden bepaald op 520 euro.

**OM DEZE REDENEN,
HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Rechtsprekende op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoofdberoep ontvankelijk en gegrond.

Verklaart het incidenteel beroep onontvankelijk.

Hervormt het vonnis van de tweede kamer van de arbeidsrechtbank Leuven van 22 juni 2020 in de samengevoegde zaken met algemene rolnummers 19/99/A en 19/100/A, behalve wat de (on)ontvankelijkheid van de vorderingen en de veroordeling van de partijen R. J. G., St. G., S. G. en Ja. G. tot de gerechtskosten betreft.

Opnieuw wijzende.

Vernietigt de beslissing van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van 17 september 2018.

Veroordeelt de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid om 14,96 euro aan de heer G. H. te betalen, meer de interesten, aan de wettelijke rentevoet, vanaf 25 februari 2019 tot de dag der gehele betaling.

Vernietigt de beslissingen van het Federaal agentschap voor beroepsrisico's van 27 november 2018 en 29 maart 2019.

Veroordeelt het Federaal agentschap voor beroepsrisico's om 2.176,68 euro aan de heer G. H. te betalen, meer de interesten, aan de wettelijke rentevoet, vanaf 17 april 2019 tot de dag der gehele betaling.

Verklaart de vordering van het Federaal agentschap voor beroepsrisico's tegen de heer J. G. gedeeltelijk gegrond.

Veroordeelt de heer J. G. om 2.176,68 euro aan het Federaal agentschap voor beroepsrisico's te betalen, meer de interesten, aan de wettelijke rentevoet, vanaf 27 mei 2019 tot de dag der gehele betaling.

Verklaart de vordering van de heer J. G. die ertoe strekt aanspraak te maken op de uit de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 voortvloeiende vergoedingen, tegemoetkomingen en tussenkomsten ongegrond.

Verklaart de vordering van het Federaal agentschap voor beroepsrisico's om voorbehoud te verkrijgen voor het terugvorderen van de heer G. H. van bijkomende uitgaven op grond van artikel 58, §1, 3° van de Arbeidsongevallenwet en voor vorderingen op grond van artikel 60 van de Arbeidsongevallenwet ongegrond.

Verwijst de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, in zijn gerechtelijke band met de heer G. H., conform artikel 1017, eerste lid, Ger.W. tot de gerechtskosten, als bedoeld in het artikel 1018 Ger.W., met inbegrip van een bijdrage van 20 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Vereffent de gerechtskosten, in beide aanleggen, aan de zijde van de heer G. H. op een rechtsplegingsvergoeding voor de procedure in eerste aanleg van 180 euro, een rechtsplegingsvergoeding voor de procedure in hoger beroep van 195 euro en één derde van driemaal een bijdrage van 20 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Verwijst het Federaal agentschap voor beroepsrisico's, in zijn gerechtelijke band met de heer G. H., conform artikel 1017, eerste lid, Ger.W. tot de gerechtskosten, als bedoeld in het artikel 1018 Ger.W., met inbegrip van een bijdrage van 20 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Vereffent de gerechtskosten, in beide aanleggen, aan de zijde van de heer G. H. op een rechtsplegingsvergoeding voor de procedure in eerste aanleg van 780 euro, een rechtsplegingsvergoeding voor de procedure in hoger beroep van 845 euro en één derde van driemaal een bijdrage van 20 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Verwijst de heer J. G., in zijn gerechtelijke band met de heer G. H., con-form artikel 1017, eerste lid, Ger.W. tot de gerechtskosten, als bedoeld in het artikel 1018 Ger.W., met inbegrip van een bijdrage van 20 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Vereffent de gerechtskosten aan de zijde van de heer G. H. op een rechtsplegingsvergoeding van 520 euro en één derde van driemaal een bijdrage van 20 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Wijst al het overige, dat niet van rechtswege geldt, af.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

, raadsheer m.o.,
, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
Bijgestaan door , waarnemend griffier-hoofd van dienst

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 21 april 2022 door

, raadsheer m.o.,
, waarnemend griffier-hoofd van dienst

